

HAYDİ

Kasım-Aralık 2020

4. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Kasım-Aralık 2020
4. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör

Eren Sülün

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat

Kapak Görseli

Kaan Benli

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

İçindekiler

- [4] Yahya Altun *Önsöz*
- [5] Cezmi Ersöz - Kimsem Kalmamıştı Artık Uzağımda *Şiir*
- [7] Ayaz Yıldız - Who Killed Mr. Moonlight* *Fotoğraf*
- [8] Sevda Deniz Karali - Adım *Öykü*
- [9] Kürşat Batuhan Tezel - Erik Mevsimi *Öykü*
- [12] Cevher Tat - Bir Esinti Gibi Serinletse *Öykü*
- [17] Gizem Kargin - Ellerimde Çiçekler *Öykü*
- [20] Levni Hakan Şahin - Yıldız Gibi *Öykü*
- [23] Kaan Benli - Asit Kedi *İllüstrasyon*
- [24] Özden Selim Karadana - Total 90 *Öykü*
- [28] Deniz Dursun - Su İçmenin Faydaları *Öykü*
- [30] Eren Sülün - Eşek Tıraşı *Öykü*
- [34] Rümeysa Sari - *Karikatür*
- [35] Yahya Altun - Hooijdonk'un Vedasını Kimse Umursamadı *Öykü*
- [39] Enes Demir - Günahkâr *Öykü*
- [43] Mehmet Emin Karaynir - Son Söz *Şiir*
- [47] Güney Coşka - Barış - Ol / mak *Şiir*

*Ay Işığını Kim Öldürdü?

Arkadaşlık zordur bu devirde. Feridun Düzağaç'ın babasının bir lafı varmış: “Bir dost az, ikisi çoktur.”

Öncelikle gerçeğe dönüşmesine pek de inanmayarak ortaya attığım bir fikri, gerçeğe dönüştürdükleri için yayın ekibindeki arkadaşlarıma teşekkür ediyorum. İnanın ben böylesini hayal etmemiştim. Tembelliğime aldırış etmeden -arkadaşlarımın çabalarıyla- Haydi Dergi bugün 4. Sayısına ulaştı.

Belki tam da şu an bir içerik üreticimiz, dergi için bir şeyler üretme çabası içerisinde. Seni o halde hayal ederken yüzümde bir tebessüm oluşuyor. Sana da çok teşekkür ederim sayın üretici.

Dergimizin bu sayısında bir de konuk yazarımız var. Cezmi Ersöz'ün teklifimizi değerlendirip dergimizi, şiirini paylaşmaya değer bir platform olarak görmesi bizi çok mutlu etti. Size de çok teşekkür ederim Sayın Cezmi Ersöz.

İnceden ruhuma dayatılan “Dergicilik nedir?”, “Sanat nedir?”, “Nasıl olması gerekir?” gibi sorularla boğuşmak varken ben şuan işaret parmağımdan ısırarak sivrisineklerle uğraşıyorum. Sanırım ruhum çok ince değil.

Siz, sanatın ve dergiciliğin nasıl yapılması gerektiği çıkmazlarıyla tıkanmaktansa daha geniş bir pencereden hayata bakıp, üretim çabasını sürdüren dergimizi okurken ben de şu ışıkları açıp sivrisineği yakalayayım.

İyi okumalar.

Kimsem Kalmamıştı Artık Uzağımda

Şiir

Cezmi Ersöz

Hava güneşliydi, ama ılık bir kan gibi yağıyordu yağmur yine de...
İki büklüm olmuşuk, başımızın üzerinde incecik, bembeyaz ve yorgun bir tülbent vardı...

Kimdin sen, annem miydin, sevgilim mi, o an tanıştığım biri miydin, yoksa hepsi birden mi, bilmiyordum.
Bildiğim, hava güneşliydi, iki büklüm olmuşuk, başımızın üzerinde bembeyaz, sevinçli bir tülbent vardı ve bize amansızca vuruyorlardı.
Yüzünde anlamlı bir korku ve çok sevdiğim bir koku vardı... Çünkü bize vurdukça onlar, gerçek kokumuz çıkıyordu ortaya ve bu koku bizi birbirimize daha çok bağlıyordu...

Hava güneşliydi, ılık bir kan gibi yağıyordu yağmur ve amansızca vuruyorlardı bize.
Bense bu anı çok uzun yıllar öncesinden hatırlar gibiydim.

Zaten ben bu ülkede ne yaşadıysam onu uzun yıllar öncesinden hissetmiş gibi yaşırdım.
Ne yaşadıysam çok uzak yerlerden görür gibi yaşırdım.
Bana benzemeyenlere yakında buralardan gideceğimi kanıtlamakla geçmişti ömrüm...

Hava güneşliydi, ama ılık bir kan gibi yağıyordu yağmur yine de...
Ve onlar vurdukça bize alışkanlıklarımız çözülüyordu böylelikle.
Küçümsediğimiz yollar açılıyordu önümüzde.

Çiçeklerin dudaklarındaki sıcak rüya korkularımızı dolduruyordu...
Çünkü saf hiçbir şey yoktu bu dünyada.

Kötülükler bile terkederken bir kalbi geride buruk bir üşüme bırakıyordu.
Zulüm bile saf değildi, bize vuranlar yitirdikleri masala vuruyorlardı aslında...
Hiç bilmedikleri sırlara, hissetmekten korktukları sevgilerine...

İnsan ancak kendi cesedine bu kadar acımasız olurdu, ve biz onların hiç yaşamadıkları masallarda, hiç bilmedikleri sırlarıyla ve hissetmekten korktukları sevgileriyle birlikte ölmüş cesetleriydik aslında...

Çünkü saf hiçbir şey yoktu bu dünyada...
Bir ara yüzüne baktım, acıya dayanamayacak gibiydin, aşk gibiydin, saf bir güzellik gibiydin, olmayacak bir şeydin.

Sonra geçti, gülmeye başladın, bana mutluluklar, sonsuz mutluluklar diledin, sonra gözlerimden öptün, şükür dedin, şükür bu hayat bizim değil, bizim değil bu dünya...

Bizim değil bu sınırları kayıp cesetlerle dolu ülke...
Bize vuranlara hiçbir borcumuz yoktu artık, çünkü ancak zulüm altındakiler barışabilirdi cesetleriyle.

Kimdin sen, annem mi, sevgilim mi, o an tanıştığım biri mi, yoksa hepsi birden mi, bilmiyordum...

Önce kendimle kucaklaştım, sonra senle, çünkü kendini hiç bulamayan, kayıp insanların eseriymi bu ülke, bu dünya, bu sınırları kayıp cesetlerle dolu hayat...
Dışındaydık artık cam fanusun ve başındaydık henüz fanusun içindeyken küçümsediğimiz yolların...

Kimsem kalmamıştı artık uzağımda.
Kimsem kalmamıştı artık kendisine benzemeyenlere bir gün mutlaka buralardan çıkıp gideceğini kanıtlamaya çalışan...

Senden başka kimsem kalmamıştı...
Çünkü zulme borçluyduk bizi birbirimize bağlayan gerçek kokumuzu...

Who Killed Mr. Moonlight*

Fotoğraf

Ayaz Yıldız

“ay ölmüş!
nasıl fark etmedik?
ne zaman oldu bu?
neden?
kim?”

evlerimize çekildik onca zamandır, sadece.
en son ne zaman ona baktığımı hatırlamıyorum.
her unutuşumuzda yavaş yavaş yitirdik belki de...
hepimiz sorumluyuz bu ölümden...”

***Ay Işığını Kim Öldürdü?**

Salondayım. Kahvemin son yudumunu zorlayıp biraz da telvelendikten sonra ayağa kalkıyorum, geriniyorum, ve haykırıyorum. Bağırmak değil, haykırmak. Aralarında ne gibi bir anlam farkı var sözlüksel açıdan hiç bilmiyorum ama haykırmak hep daha duygulu gelmiştir. Ben de hep daha duygulu olduğumu düşünmüşümdür. Kime göre bilmiyorum. Ama mutlaka birilerine göre.

Kimse garipsemiyor. Yanımda kimse de yok gerçi. He balkon açık ama komşu binalar da garipsemez diye düşünüyorum çünkü yandaki parkta her gün her saat çocuklar bağıyor. Haykırmak değil, bağırmak. Bizim mahallenin çocukları bana pek duygulu gelmiyor. Duygulu olanların da zaten sesi çıkmıyordur diye düşünüyorum.

Odamdayım. Bilgisayarımı kapatıyorum, gözlüğümü çıkarıp kenara koyuyorum, ayağa kalkıyorum, geriniyorum ve haykıramıyorum. Bağıramıyorum da. Aralarındaki farktan hâlâ tam emin değilim ama kelimelerin bana geldiği kadarından memnunum. Saat çok geç, yan komşuyu uyandırmak istemiyorum. Ağzımı yırtılmasını göze alır gibi gayretle açıyorum, karşımdaki aynada görüyorum kendimi – ne kadar çirkinim. Ağzımın kenarları nane soğuğuna maruz kalmış gibi yanıyor. Gözlerim kasılıyor. Boğuk bir nefes kusuyorum.

Hayatta yaşamak istemediğim çok şey var. Yaşamak istediklerimin hatırına hepsine hazırlanıyorum.

Önce haykırmakla başlıyorum. Sonra belki ağlarım. Balkonda ağlayabilirim mesela, diye düşünüyorum. Hem açık hava, hem çocuklar da sürekli ağlıyor parkta. Ya da sinir krizi geçirircesine kahkahalar atabilirim. Bunu balkonda yapmam gerçi komşular ambulans falan çağırabilir. Duşta yapabilirim sanırım, diyorum, suyun sesi bastırır beni. Ya da ben kendimi yastığa bastırırım? Bunun yaşamak istediğim bir sahne olduğunu şimdi fark ediyorum. Dozu fazla kaçırıp kendimi boğarmıyım acaba? Ya da kendimi çok fazla kasarsam beynimde pıhtı attırma ihtimalim var mı? Daha yaşamak istediğim çok şey var. Yastığımı ısıtırken ölmek istemiyorum. En iyisi haykırmakla yetineyim şimdilik, diyorum. Şimdilik. Geçen zamanın farkındayım. Sonsuza kadar haykıramayacağımın farkındayım. Neredeyse hazırım.

Yerleri yeni ıslatılmış mutfak balkonunda oturuyorum. Hava o kadar sıcak ki sokaktan bir köpek bile geçmiyor. Sıkıntıdan korkuluğun mermerine tükürüp tükürüp kuruyana kadar izliyorum. Buzlu kola istiyor canım, dondurma istiyor. Eve kola girmez. Dondurma, dolaba girmeden tüketilir.

Bir umut gidiyorum dolaba, keyfim iyice kaçıyor. Meyve bile yok. Anneme soruyorum; “Yoğurt var.” diyor. Kendimi oturmuş balkonda yoğurt yerken hayal ediyorum bir an için, “kaşık kaşık yoğurdu köylüler bile yemez” diye düşünüyorum. Sonra balkonun kapısından Atatürk giriyor içeri. Tertemiz ütülü fırağıyla oturuyor karşımdaki mika sandalyeye, elini silindir şapkasına götürüp şapkasının altından gümüş bir kaşık çıkartıyor, daldırıyor elimdeki yoğurt kasesine. Gözlerimin içine bakıp “Köylü milletin efendisidir!” diyor ve ağzına götürüyor kaşığı. Fabrikasyon gıdayla tanışmamış damağı algılayamıyor iki günlük Dost yoğurdun tadını, ağzında iki geveleyip olduğu gibi tükürüyor balkondan aşağı. “Bunu mu yiyorsunuz lan yoğurt diye?” diyor, omuzlarımı kaldırıyorum. Sonra gözlerini dikip uzaklara bakıyor derin derin. Ama balkondan görünen en uzak nokta karşı apartman olunca iki dakika sonra karşı balkondan evin sahibi çıkıp bize bağılıyor; “Bizim evi mi izliyorsunuz lan siz?” “Ben oraya mı bakıyorum sanki çocuk! Duvarlara bakıyorum ben.” diyor Atatürk. “Bakmayın lan bizim duvarlarımıza, karımız kızımız var evde!” deyip içeri giriyor adam.

Sıcağa daha fazla katlanamayıp içeri geçiyorum. Annem temizlik yapıyor. Temizlik yapılan evde durmaktansa, dışarda, sıcak alnında durmayı yeğlerim. Terlikleri geçirip çıkıyorum. Kapının önüne çıkınca Atatürk sesleniyor balkondan “Nereye çocuk?” “İşim var dede işiimm.” diye bağııyorum. Kulaklarının duymayacağını varsayıyorum. Sonra kola geliyor yine aklıma, ben sesleniyorum bu sefer; “Bi milyonun var mı dedee?” Frağının ceplerini yokluyor. İç cebinden çıkardığını gördüğüm bir milyonluk mangırı havalı bir hareketle yolluyor baş parmağıyla fırlatarak. Havada kapıyorum, tura gelmiş. Fırlıyorum bakkala, bir tane de bizim dedeye alayım diyorum. Dönüp çıkıyorum yanına. Şişeyi uzatıp oturuyorum karşısına. İlk yudumda hımpfs diye burnundan geliyor kolanın asidi Atatürk’ün.

O kolasını içerken ben kafaya dikip iniyorum aşağıya. Derken sokağın başından koşturarak geçen Umut'u ve bir çocuğu görüyorum. Koşarak yetişmeye çalışıyorum. Kseyi döndüğümde onları caddenin aşağısına, mezarlığa doğru koşarken görüyorum. Bi depar yetişiyorum mezarlığın girişinde. Umut'un yanındaki ocuk yan mahalleden Ali. "Neden koşuyunuz lan?" diyorum soluk soluğa. Onlar da soluk soluğa. Umut, pilav kazanını gösteriyor. Cenazenin sonuna yetişmişiz. Ali'yi soruyorum. "Bu ne ayak?" dercesine bakış atıyorum Umut'a. "Mahallesindeki ocuklar yanlarından kovmuş, bizimle artık." diyor. "Sen de artık bizim mahallelisin o zaman." diyorum elimi Ali'nin omzuna atıp. Gururla sallıyor kafasını onaylama babında.

Pilav alma sırasına giriyoruz. Sıra bana gelince "Bi tulumba daha atsana abi." diyorum. "Geç lan hadi!" diyor pilavcı. O esnada arkadan bir el omzuma yaslanıyor. "Delikanlıya benim hakkımı da ver Salih." diyor yaşlı adam. "Noldu lan?" der gibi bakarak uzatıyorum köpük tabağı pilavcıya. Bir derken iki tulumba, biraz da fazladan pilav keyfimi katlıyor. Yandan ayranları kapıp kaldırım köşesinde yemeye koyuluyoruz. "Noldu da kovdular seni lan Ali?" diye soruyorum. "Boncuklusunu istemiş ibneler bu da vermemiş. Elinden zorla almaya çalışırlarken annesi görmüş bağırmış. Bunlar da siktiri çekmiş tabi." diyor Umut. "Siktir et," diyorum, "iyi olmuş." Güneşin altında cılk yağ pilav içimi bulandırıyor, tulumbarı ifter ifter kıvrıp ayranı da kafaya dikiyorum. Pilavı da tabağıyla fırlatıyorum çalıların arasına. Tam bu esnada yaşlıyla göz göze geliyoruz. Hemen gözlerimi kaçırıyorum, koşar adımlarla uzaklaşıyoruz oradan.

Sokağın köşesine geldiğimizde karşıdan yan mahalleden beş çocuğun bize doğru geldiğini görüyoruz. Aralarından biraz büyükçe olan Akın "Ali gel ulan, barıştık." diyor. Ben atılıyorum ne. "ek arabanı abicim Ali bundan sonra bizimle" diyorum. Akın hiçbir şey demeden yanımıza geliyor, Umut'la kafalarımızı tutup yavaş yavaş birbirine arptırıyor. Ali onların yanına geçiyor bu esnada. Akın'ın bizimle işi bittikten sonra arkalarını dönüp gidiyorlar. "Bi daha gelme lan mahallemize oroshu çocuğu!" diye bağırıp yerden bir taş alıyorum, Ali'nin tam sırtına atıyorum. Daha arkalarını dönmeden kaçmaya başlıyorum tam depar. Koşarken terlik ayağımdan sıyrılıp düşüyor. Bakmıyorum bile terliğe. Yeterince kaçınca dönüp bakıyorum arkama. Umut kaamamış,

Akın benim yolda kalan terliğimle Umut'un ağzına ağzına yediriyor. Artık beni kovalamayacaklarından emin olduğum için seke seke devam ediyorum yola.

Az yukarıda elinde 24'lü Kınık kolisiyle eve doğru gelen Atatürk'ü görüyorum. Koşuyorum seke seke yanına, "Yardım edeyim mi dede?" Gülp saçımı okşuyor, cebinden beş yüz bin lira çıkartıp veriyor elime. Eve geçiyoruz beraber. Annem yemek hazırlıyor. Biz televizyonun karşısına geçiyoruz. Show Haber'i istiyor Atatürk. "Kumandayı uzat dede, ayağının ucunda bak." diyorum. Çoraplarına gözüm takılıyor, sakız gibi bembeyaz. Söylene söylene uzanıyor kumandaya. Atatürk'e benzeyen adam çıkıyor haberlerde. Bir çiğ köftecinin açılışında boy gösteriyor. Atatürk hiç sesini çıkarmıyor, kartal gibi gözlerini dikmiş izliyor televizyonu. O sırada annem "Yemek hazır!" diye sesleniyor. Atatürk hızla doğrulup "Kapının arkasında benim frak asılı ordan para al koş bana bir 50'lik alıver çocuk!" diye bağıyor. "Saat 10'u geçti dede, vermezler." diyorum. Masmavi gözlerini üzerime dikeyor, hemen fırlıyorum.

Kendimi kırıgın ve işe yaramaz hissediyorum. Güneş doğuyor, batıyor ve ben aynı boktan hislerimle evde oturuyorum. Çaresizce bu hislerin geçmesini bekliyor, günler bitsin yenileri başlamasın diye kıvranyorum. Hep ama hep uyumak istiyorum. Birkaç arkadaşım olsa çağırırsam o da yok. İnsan yakınında kimler var, kimler dostu bilir. Ben bilmiyorum. Bir cumartesi günü, akşam vakti evdeyim yine. Bir saat boyunca oturdum kışımın üstüne, ne yapabilirim diye düşündüm. Bulamıyorum. Yapacak bir şey yok.

Dışarı çıkıp birileriyle tanışma umuduyla bir yerlere otursam... Eminim seyirci gibi etrafı izlerim sadece. Hayatın dışından. Sonra bir kadın görür hoşlanmak için zorlarım kendimi. Yüzünde güzellikler arar, bulurum. Kusurlarını görmem, gördüklerimi içtenlikle affederim. Kurmaya başlarım kafamda. Yanına gitsem konuşmaya başlasak -nasıl olacak bilmiyorum ama bir şekilde başlasak- sonra muhabbet sarsa, ilerlese, numaralarımızı alıp sonra da görüşsek. Başboşken bir akşam, hayatımın aşkını bulmuş olsam... Hayır. Öyle olmaz. Bir yere giderim. Tek başıma otururum. Görebildiğim herkesi izlerim ve tek tek kafamda onların hayatıyla benim hayatımın bir yerde kesiştiğini düşünürüm. Kesişebileceği noktaları... Kafamda kurmasam belki de kafamda kurduklarımı yaşayabilirim. Ama hayır. Anca kafamın içinde ilginç şeyler geliyor başıma.

Bir cumartesi günü, akşam vakti evdeyim işte. Yapacak bir şeyim yok. Dışarı çıkacak gücüm de yok. Hep aynı şeylerden sıkıldım. Sıkılmaktan da sıkıldım. Saatler beni umursamadan ilerliyor ve sıkıştırıyor. Her işleyen dakikada hala ne kadar üzgün olduğumu düşünüp kendimi yeyip bitiriyorum. Bir mucize gelip beni kurtarmalı bu işkenceden. Neden bitmiyor? Neden kurtulamıyorum? Kaç zamandır bu haldeyim? Uzamadı mı artık? Kurtarıcım dışarıda mı? Olabilir. Belki de tek ihtiyacım biraz alkol içmek ve biraz insan görmek. Bunun bu kadar basit olması çok rahatlatıcı. Gözlerimi kapatıyorum dinlenmek için. Huzurum yeniden kaçıyor. Kaç saattir bu fikri bulmak için mi can çekişiyorum?

Heyecanlanmaya başladım. Bu yüzden kendime kızıyorum. Yine büyütüyorum. Gerçek insanlarla iletişim kurmayalı uzun zaman oluyor. Hatta insan görmeyeli. Kağıt üzerinde ve kafamın içinde iyiyim ama pratikte kötüyüm. Olmasını umduğum senaryoyu canlandırıyorum

gözümün önündeki perdede. Yollarda yürüyor, bana karşı esen rüzgarı delip geçiyorum. Yolun kenarındaki güzel kızlar beni arzuluyor, erkekler benim yerimde olmak istiyor. Gerçekte var olmayan kocaman bir mekana giriyorum. Sadece benim gibilerin girebildiği bir yer. Çok iyi karşılanıyorum. Yıllardır görüşmediğim arkadaşlarımla buluşmuşum gibi bir coşku hakim. Yıllardır beni görmeyen sevgililerim sıraya girmiş. Hiçbir sorun yok.

Odama geçiyor, hazırlanmaya başlıyorum. Hep giydiğim pantolonumu ve kazağımı giydiğim için hazırlanmam kısa sürüyor. Evden çıkmak üzereyken yeniden düşünmeye başlıyorum. Niye çıkıyorum? Öncekiler gibi olursa. Kimseye fark ettirmeden geçip gideceğim sokaklardan. Çiftler, üçlüler, beşliler önümü kesip arkamdan iş çevirecek, mutluluklarıyla lanetleyecekler beni. Esnaf bana bir şey satmaya çalışmayacak, bardaki sözde güvenlik mafya bozuntusu damsız almıyoruz, diyecek. Yağmur başlayacak, seller akacak. Kanalizasyon giderine akıp yok olacağım.

Dış kapıya yaslanıp beklemeye başlıyorum. Birden gelen düşünceler engelleme şansımın olmadığı bir doğa felaketi gibi. Dünyada birçok yerde olabilecekken nasıl oluyor da beni buluyor. Diğer yandan benim başıma gelmesi de normal. Çünkü bu benim. Bana hep olur böyle şeyler. Salona doğru gidiyorum. Gözümün karanlığa alışmasını bekliyorum. Ortasında Esenoğlu yazan duvar saatine bakıyorum. Gördüğüm halde anlayamıyorum kaç olduğunu ama beni sıkıştırıyor.

Keşke daha kolay bir yolu olsa. Ev de beni sıkıştırıyor. Her şey beni sıkıştırıyor. Öyleyse çıkmalıyım. Geniş alanlarda nefes alabilmeli, uzaklara bakabilmeliyim. Sonunda kazandığım ivmeyle çıkabiliyorum evden.

Yolda yürürken girebileceğim mekanları düşünmeye başlıyorum. Sırayla her mekana girdiğimi ve insanların bana olan tepkilerini hayal ediyorum. Evet. Evet. Charlie. Charlie Bar. "Oradaki ben" en iyisi: Salınarak yürüyor, şiir gibi konuşuyorum. Susmak bilmiyor, herkesi güldürüyorum. Hadım edilmenin zamanı gelmiş benim için.

Girişim hayal ettiğim gibi olmasa da kendimi o kadar kötü hissetmiyorum. Nereye oturacağımı düşünmeme fırsat bırakmadan karşıma ilk çıkan boş masaya oturuyorum. Bugün düşünme günü değil eyleme geçme günü. Öyle mi emin değilim ama içimden bu cümleyi kurunca bedenime gelen atiklik bana güven veriyor. Hemen garsonu arıyorum gözlerimle. Çabucak buluyorum. Aklıma ilk gelen birayı söylüyorum.

“Bir Bomonti.”

“Şişe mi Arjantin mi?”

“Fark etmez.”

Herkese Arjantin veriyor zaten. Kim şişe alıyor ki?

Biram gelene kadar sadece önüme bakıyorum. Biram gelince kendime olan güvenim de artacak. Geldi. Önce bir yudum. Birkaç yudum daha, irili ufaklı. Şimdi kafamı kaldırabilirim. Göz ucuyla en yakınım bakıyorum. 2 kadın 2 erkek. Olmaz. Kapalı bir grup. Hemen arkalarında... 3 erkek. İkişi gülüyor sürekli. Diğer sıkılmış gibi. Canım hiç gülmek istemediğinden fark ediyorum o gülenlerden canı sıkılmış kişiyi. Aslında bayadır gülmüyorum. Neye güleceğimi bilmiyorum ki.

Etrafı izlemeyi bırakıp biramla ilgileniyorum. Çabucak bitirip ikinciye geçmeli. Yoksa bir şeyler yapmam uzun sürecek. Veya başıma bir şeylerin gelmesi. Bir şey yapmayacağımı biliyorum. Başıma bir şeylerin gelmesine hazırlanıyorum. Evet. Maceraya açık hale gelmeye. Alkolle artan güvenim sayesinde, fark edilir hale gelmeye. O halde nerede garson?

“Bir Bomonti daha. Arjantin.”

Bir daha şişe mi arjantin mi deseydi, kendimi karınca gibi hissedirdim. Dedirtmedim o yüzden. İkinci gelir gelmez yarılıyorum. Hayvani bir şekilde değil. Olumsuz izlenim bırakmak istemiyorum. Yarılacak normalmiş gibi. Hafiften uyuşmaya başlıyorum ve yüzüme oturan gülümsemeyi hissedebiliyorum. Çişim de geldi. Tuvalet girerken tuvalete giren veya çıkan başka bir kadınla karşılaşabilirim. O kadınla göz göze gelebiliriz. Hatta kadın تنها olduğu için beni öpmek isteyebilir. Ben onu reddederim. “Kendinde misin? Gel oturalım biraz. Önce sakinleş. Ben buradayım, bir yere gitmeyeceğim, ağlama. Hadi anlat dinliyorum.” derim. Yarım saat anlatır. Artık yıllardır baktığı köpeği mi ölmüş, dörtlü kız arkadaş grubundan mı dışlanmış yoksa işinde patronu mu sarkıntılık ediyormuş her neyse. Ben dinlerim onu, iyice anlarım.

Sakinleştiririm. En iyi teselli cümlelerimi kurar, ona doğru yollarım. Süzölerek küçücük kulaklarına girer.

Yüzüme oturmuş gülümsemeyle çışımı yapmaya gidiyorum. Gözüm kadınlar tuvaletinde. Kimse çıkmıyor ve girmiyor.

Bütün masaları görebileceğim bir noktaya geliyorum. Bu fırsatı iyi değerlendirmek için herkesi süzüyorum. Birçok kadın var. Çoğunun yanında gardiyan erkekler var. Görebildiklerimin hepsinin. Barmeni görüyorum. Bunca zaman nasıl göremedim onu?

Yanına gidip bir bira istiyorum. Sadece işiyle ilgileniyor. Bardak siliyor, bardaklar bitince tezgahı siliyor. Aşağıdan bardak altlığı, çerezlik- artık ne bulursa- alıyor, barın belirli noktalarına dağıtıyor. Bu da bitince önündeki bilgisayar ekranında, galiba, hesapları kontrol ediyor, müşterilerin oturduğu masalara bakıyor. Herkes yerinde mi değil mi göz gezdiriyor. Barmen kızın dibinde oturmuş, gözlemliyorum onu. Kaçamak bakışlar atıyor karşılık bulamayınca küçük kırgınlıklar yaşıyorum. İş başından aşkın ondan bakmıyor bana, diye bahaneler bulacak olsam ufaktan sinir olmaya başlayacağım. Hiç girmiyorum o topa. Kesiyorum bakışlarımı, esirgiyorum sevgimi. İşçiye dönüştürüyorum onu. Asabi, gaddar bir mafya babasının işlettiğı barda çalışan, ailesiyle sorunları olan, pek de bir boktan anlamayan barmen kıza. Biramı dinlene dinlene bitiriyorum. Hiçbir sağlıksızlık belirtisi göstermeden. Benim masam şurası, birayı oraya yazarsın (canım)-ahh canımı iyiki içimden söyledim- diyorum ve geçiyorum yerime. Masamda yarım bira daha var. Bu yarımı dikecek gücüm yok. Ellerimi alıyorum kucağıma. Eğiyorum kafamı. Gülümsüyorum. Kalkıyorum masadan. Barmen kızın yanına gidiyorum.

“Ben demin bir bira söylemiştim. Ama masamda yarım kalan birayı unutmuşum. Şimdi onu içemiyorum. Sence ne yapmam lazım?” deyiverdim. Öylesine doğal oldu ki bu. Ne diyecek şimdi? Bu soruna gerçek bir çözümü var mı? Gülümsüyor sadece. Barın aşağısına eğilip biraz daha bardak altlığı ve çerezlik çıkartıyor tezgaha. Ben de ona gülümsüyorum.

“Ayrıca ısınmış, birayı ilk aldığında çok soğuk oluyor. Sonra da ısınıyor ve dengeyi kaybediyorsun.” diyor ve zekice bir şey söylemişim gibi sırtıyorum. O da gülüyor. Ama bana katılmıyor. Bu belli.

Ayıp olmasın diye mi güldü, komik mi buldu anlayamadım yine de.

“Dengeyi kaybettiğin zaman...” Ben ne anlatıyorum böyle.

“Zor oluyor...” Nereye bağlayacağım?

“İyi olmak bazen çok zor oluyor. Dengeni kaybettiğin zaman. İyiyim ben bu arada. Çok iyi değil ama. İyi de değil. Kötüyüm. Kötü anlamda düşünme ama.” Daha ne kadar saçmalayabilirim acaba? Her şey çok iyi başlamıştı, yine sıçtım. Dediklerim onda bir etki yaratmıyor. Gülümsemiyor da bu sefer. Yüzüne yayılan ciddiyetle işine devam ediyor. Görünmez oluyorum. İletişimi bitirmek ve umudumu kendim söndürmek için konuşuyorum.

“Seni rahatsız ediyorsam üzgünüm. Eminim böyle bir yerde birçok kişi seni rahatsız ediyordur. Belki de artık eve gitme vaktim geldi.”

“Rahatsız olmadım. İyi değilsen biraz oturabilirsin burada.” deyiverdi. Şefkatle kafamı sallayıp oturuyorum. Gözlerim dolmaya başlıyor. Durduk yere neden acı çekmeye başladım bilmiyorum. Ağlamak için sıkıyorum kendimi.

“Gerçekten çok üzgünüm.” derken sesim gücünü olağanüstü bir düşüşle kaybediyor.

“Tamam, otur burada biraz.” diye karşılık veriyor.

Ağlamaya başlıyorum işte. Kafamı iyice eğip saklanmaya çalışıyorum. Ellilerimle gözlerimi ovuyorum. Zavallı bir kedi olarak yağmur çamur içinde kalıyorum. Birkaç keskin hıçkırık sesi çıkartıyorum kontolsüzce. Kafamı tam kaldırmadan kızın olduğu tarafa bakıyorum. Siyah askılı bir tişört var üzerinde. Saçlarını arkadan toplamış, küçücük kulakları ortaya çıkmış. Büyük halka küpesi açıkta parlıyor. İşine devam ederken ince boynundaki kasları kasılıyor. Keskin hareketlerle iniyor kalkıyor, sağa sola dönüyor. Bana bakıyor bir ara.

“Sıkma canını.” diyor duygusuzca.

En iyi teselli cümlelerini kurmasını bekliyordum. Kulaklarımda esinti, içimde dinginlik istiyordum. Serinliklerde dolaşmayı, kırları gezmeyi diliyordum. Vakit daralıyordu. Sıkışıyordum. Ağlamam dinince önüme tuzlu fıstık tabağı koyup “Midene iyi gelir.” dedi. “Sorun midemde değil.” dedim. İşine devam etti.

Bu sahili seviyorum. Evimden yalnızca beş - on dakikalık uzaklıktayım ama şehrin kokusu buraya ulaşamıyor. Emekliliğimin keyfini sürdüğüm yaşa geliyorum hiç anlamadan. Bu kıyıda içine girdiğim hava, ilk gençliğimde çabucak kendimi kaptırdığım aşkları andırıyor. Atmosferin etkileyiciliği çabasız güzelliğinde yatıyor olmalı... Mekânı hissetmek için olağanüstü bir manzaraya ihtiyaç duymuyorum. Misal elime aldığım vişneli dondurma basit bir hamleyle sahil kenarında bir tatil kasabasına itmeye yetiyor. Hâlbuki iki sokak ötede, biliyorum ki, kent yaşamının solgun yüzleri ellerinde bir torbayla tuttukları yalnız başlıklarını yere sürte sürte yürüyorlar. Ayaklarında hareket etmenin dermanı kalmamış gibi... Ya da bir elin itmesini mi isterlerdi sırtlarından? Her neyse, unuttum gitti.

Vişneli dondurma... İki topu 7 lira olmuş. Param yok diye üzülüyor kuzenim. Kendisi almak istiyor. Kısa bir el kol paslaşmasıyla hızlı davranıyorum. Dondurmayı ben ısmarladığımdan parasızlığım daha fazla üzülmesin diye bitiremeyeceğimi bildiğim halde kendime de iki top alıyorum.

Ayağımızda sandaletler, üstümüzde ince halleri sebebiyle var oldukları bile muamma olan elbiseler... Naif insanların nadiren duyulan sesleri gibi. Hâlbuki varlar, enine boyuna insanlar. Fakat o kadar az gürültü çıkarırlar ki dünya düzeni ile onları bir tutamadığımızdan yaşamla ilişkilerini azı dişimizle keseriz. Vahşi dişlerimizi gıcırdata gıcırdata "Ruhşuz." deriz onlara. İçi geçmiş bunların, deriz. İnsan konuşmadan olur mu hiç, deriz. Yaşamının dumanlı tımturağının içindeyken suskun kaldığımız anlar bizi ancak silikleştirmeye yarar.

Değil mi? O narin elbiselerin de varlıkları kanıtlansın diye durmadan rüzgâr esiyor. Ve biz nedense eteklerimizi tutuyoruz. Dondurma yerken gördüğümüz çok şey canımızı sıkıyor. Arkamızda sanki dünyanın son günü gelmiş gibi ayaklarının yerden son kez kesildiğini sanıp zıplayan çocuklar... Onları zapt etmeyen anneleri, birbirlerini dinlemekten ziyade sadece ardı ardına kelimeleri sıralıyorlarmış gibi görünen kadınlar... Ya da dillerini bilmediğimden mi öyle geliyor? Kelimelerinin ne anlama geldiğini bilemediğimden sohbetleri hep öylesine bir konudanmış gibi görünüyor. Sanki alelâde bir biçimde havanın soğuğundan, evdeki perdelerinin beyazlığından ya da sadece çekirdeğin ne kadar tuzlu oluşundan bahsediyor gibi görünüyorlar.

Bu ses cümbüşüne daha fazla dayanamayıp dondurmaların buzlu mu buzsuz mu olduğunu tartışarak yürümeye koyuluyoruz. Karşıdan rengârenk çiçeklerle el ele tutuşmuş bir çift görünüyor. Aşırı mutlular. Vay be diyerek biraz imreniyoruz. Birbirimize baktığımızda bilmem kaçınıcı kez bu yolu birlikte yürüyor ve yürüyecek olmanın hüznü sarıyor. Daha az üzülelim diye gizli bir anlaşma ile aynı anda apar topar şu cümleleri kuruyoruz: “İnsanlar ne kadar gösteriş meraklısı... Dalında kalsaydı ne olurdu ki o çiçekler? Doğa insanoğlunun katil ellerinde can çekiyor.” Duyarlı olmak hoşumuza gidiyor.

Sohbetin seyri bu yönde ilerlerken bir kadın daha görüyoruz. Elindeki çiçekleri koklayarak bize doğru geliyor. Fikrimizden hiç şaşmadan aynı cümleleri onun için de kuruyoruz. “İnsanlar ne kadar gösteriş meraklısı... Dalında kalsaydı ne olurdu o çiçekler? Doğa insanoğlunun katil...”

Tam birbirimize verdiğimiz gazla azılı bir şekilde adımlarımız hızlanarak yürüyüşümüzü bitirmek üzereydik ki... Hatta bu anlatı hafif kalır. Sanki doğayı kurtarmak için görevimizi tamamlamak üzere sarı çiçeklerle dolu kırlara doğru koşuyorduk ki... Yerde oturan ve elindeki dalları boyamakla ilgilenen bir kadınla karşılaştık. Sonra tekerlekli sandalyeyi gördük. Ve beraberinde bir bacağının olmadığını. Şimdi o çiçeklerin nereden geldiği daha iyi anlaşılıyordu. Kimsenin nişanlısı ya da sevgilisi hediye olsun diye vermemişti o kurumuş çiçekleri. Doğanın tahribiyle filan ilgisi yoktu meselenin. O an geçip gidenlerin arkasından seslenip özür dilemek istedim. Bizim yargımız, zavallı, işe yaramaz yargılarımız diye bağırarak koşmak geldi içimden. Sonra biraz aşırı bir davranış olacağını sezdiğimden vicdanımın sesini çiçek alarak susturmayı tercih ettim. Tuhaf olanı ise bunu kadına karşı duyduğum acıma hissinden dolayı yapmadım. Ansızın ortaya çıkmış olan belki salt insan olmaktan doğan yargılama güdüme karşı açtığım bir çekişti bu. Hafızamla bir anlaşma imzaladım o akşam. Evin köşesinde o boyalı, kurumuş, üç buketi gördükçe bir şeyi hatırlayacaktım.

Bu arada aslında bir buket almak istediğim halde sırf yine kuzenim param olmadığına üzülmesin diye üç buket yaptırdım. Olmadık zamanda ince ince ve terleyerek düşünmek zorunda kaldığımız şeyler ne komik...

Şimdi o yolu biz de geçiyoruz elimizde çiçeklerle. Kim bilir hakkımızda ne düşünüyorlardır? Olsun... Yolun sonunda ne demek istediğimizi onlar da anlayacaklar...

“Oğlum ne işimiz var hamamda?” diyerek başlattığım itiraz bombardımanını savuşturan Ömer, uzun uğraşlar sonucu beni ikna etti. Ne zaman bir şey istese çocuk gibi davranır, istediğini alana kadar mız mızlanırdı. Eminönü’nde tarihi bir hamam bulduğunu büyük bir hevesle söyledikten sonra, “Eminim çok zor olmuştur.” dememe biraz bozuldu ama belli etmemeye çalıştı.

Anlaştığımız üzere cumartesi günü saat iki buçukta Eminönü İskelesi’ne vardım. Ömer her zamanki gibi geç kalmıştı. Baş ağrılarım, göz hassasiyetim ve büsbütün hayata karşı tavrım yüzünden artık kan davalım haline gelmiş olan güneşten korunabileceğim en ufak gölgelik yoktu. Sol yanağımın iç tarafını kemirmeme ve tırnaklarımın etrafını kazımama sebep olan kalabalıktan da kaçış yok gibi görünüyordu. Güneşin altında, kalabalığın ortasında, sırtımı denize dönmüş, kafamı öne eğmiş taş zemine bakıyor ve geldiğinde Ömer’e edeceğim hakaretleri düşünüyordum. Bir an kafamı kaldırdım ve yaklaşık bir metre uzaklıkta, elinde devasa bir otomatik tüfekle nöbet tutan polisi gördüm. Bu polisin her an aklını yitirip hepimizi tarama ihtimalinin hiç de düşük olmadığını düşündüğüm sırada, Ömer’in sesini duydum.

“Kanka kusura bakma ya, yarım saat çorabımın tekini aradım.”

“Senin çorabına sıçayım Ömer.”

Ömer telefonundaki harita uygulamasına, gideceğimiz hamamın adını yazdı. “Yürüyerek 15 dakika gösteriyor; biz 10 dakikada gideriz.” dedi ama sağlı sollu sıralanmış envaiçeşit dükkânın bulunduğu dar sokaklardaki yaya trafiğini hesaba katmamıştı. İki sıra halinde yürüdüğümüzden ötürü önümüzdekileri sollayamıyor, sürünün hızına ayak uydurmak zorunda kalıyorduk. Bir elektronik mağazasının önünde duran büyük hoparlörün menzilinden çıkmamız o kadar uzun sürdü ki, yolculuğun sonunda hamama vardığımızda beynimin içinde iki cümle yankılanıyordu: “Kırılmaz camlarda şok kampanya! Kırılmaz cam on lira.”

Arap sabunu kokusu ve Türk halk müziği ile karşılandık. Hamam dekoru olduklarına inandığım, tansiyonu düşmüş birkaç amca, ufak bir süs havuzunun etrafına dizilmiş hasır banklarda oturup Fanta içiyordu. Resepsiyonda duran ve gerçekten iki kişi olup olmadığımızı bezgin bir ses tonuyla teyit eden adamın duyarsız yüzü, keyfimi kaçırdı.

Bir saman yığınının andıran bıyığının altında ufacık kalan dudakları belli belirsiz hareket ediyor, adamın söylediği hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bizi bir şekilde giyinme odasına yönlendirdi. Kıyafetlerimizi çıkarıp peştamallarımızın güvenlik kontrollerini tamamladıktan sonra, keselenmek istediğimizi belirttik ve hamama girdik. Ömer pek neşeliydi. Kesenin vücudumdaki pislikleri en etkili şekilde yok etmesi için, öncesinde çok sıcak bir suyla yıkanmam gerektiğini söyledi. Hamamın kubbesinde bulunan yuvarlak camlardan içeriye hücum eden soluk, mavi gün ışığı etrafı soğuk renklere boyadığından, gözlerim kısa sürede terlememize yol açan sıcaklığa anlam veremiyordu. Üzerine oturduğumuz mermerlerin, solgun tenli insanların belirgin damarlarına benzeyen, ince çizgili desenleri beni huzursuz ediyordu. İçeride bizim dışımızda dört kişi daha vardı. Hepsi de yaşlı, terli ve yağlıydı. Bir tanesinin üst vücuduna uzun süre baktığımda şaşırılmış bir yüz ifadesi görebiliyordum. Buna -insanların birtakım objelere baktığında insan suratı görme eğilimine- pareidolia denir. Bu bilgiyi Ömer’le paylaştığımda alt dudağını öne çıkarıp kafasını yavaşça salladı. Sonra da birazdan tellakla yaşayacağı anların gerginliğini hafifletmek için homoerotik şakalar yapmaya başladı.

Bir elinde kese ve sabun, diğer elinde küçük, plastik bir leğen taşıyarak içeri giren tellak, elindekileri göbek taşına bıraktı ve hangimizin ilk önce keseleneceğini sordu. Önce kendisinin gitmesini istediğimi bilen Ömer, hemen ayaklandı. Tellak, donuk ve keskin bakışlarını elindeki gereçlerden ayırmadan, kayıtsızca “Yat.” dedi. Aldığı sert komut karşısında afallayan Ömer, birkaç saniye içinde toparlandı ve testisleri gözükmessin diye muazzam bir çaba sarf ederek, göbek taşına yüzüstü uzandı. Tıknaz, orta yaşlı bir adam olan tellağın vücudunda hiç kıl olmaması, niyeyse oldukça şaşırtıcıydı. Kolları çok kalın, bacakları çok inceydi. Ömer’in sırtını olanca gücüyle keselemeye başladı. Cansız bir beden üzerinde çalışıyormuş gibiydi.

“Abi biraz daha yavaş yapabilir misin?”

“Dön.”

Sinirlerim büsbütün yıpranmıştı. Ömer sırtüstü yatarken, sıra bana geldiğinde adamın bu şekilde davranmasına müsaade etmeyeceğimi tekrarlayıp duruyordum içimden. Tellak, biraz önce ayaklarına sürdüğü

keseyi, Ömer'in yüzüne çarptı ve plastik leğenin içindeki tüm suyu bir çırpıda arkadaşımın sıksa bedenine boca etti. Sıra bendeydi. Ömer -on dakikalık bir işkence satın aldığını kendisine ve bana itiraf etmek istemediğinden olsa gerek- rahatlamış gibi davranıyor, yüzünde yapmacık bir tebessümle, kollarını havaya kaldırıp geriniyordu. Tellağın bana emir vermesine fırsat vermeden, göbek taşına çabucak uzandım. İşken- ce hizmetim başladıktan kısa bir süre sonra, tellağın kolları ilk seansta yorulmuş olmalı diye düşündüm. Canım yanmıyordu. Arka tarafımı keselemeyi bitirdi ve "Dön." dedi. Kısa bir süre evvel kafamda kurgu- lamış olduğum hiçbir cevabı veremedim; emre itaat ettim. Dönmem- le, adamın tek kelime etmeden çekip gitmesi bir oldu diyebilirim. Ben henüz arkasından seslenebilecek kadar şuurumu toplayamamışken, o kapıdan çıkmıştı. Ne olduğunu anlamak için kafa patlattığım sırada, "Adam erken boşaldı kanka." dedi Ömer. Pis pis sırtıyordu. Yavaşça doğruldum, durulandım. Ömer'e beklemesini söyleyip hesap sormak niyetiyle kapıdan dışarı çıktım.

Avluya doğru giderken sol tarafta bulunan, yarıya kadar aralan- mış tahta kapı dikkatimi çekti. Kapının ardındaki küçük balkona çıktım ve demin beni bırakıp giden tellağın sırtını gördüm. Dirseklerini balkon demirine yaslamış, sigara içiyordu. Bedenim, sıcaktan soğuğa doğru yaptığı bu ani geçişe ayak uyduramadığını söylemek için çeşitli yolla- ra başvursa da odağımı tekrar tellakta topladım. Geldiğimi fark etmesi için hafifçe öksürdüm. İrkildi, hemen arkasına döndü. Gözleri yaşlıydı. Şaşkınlığımı gizleyemedim. Yutkundü ve sert bakışlarından ödün ver- memeye dikkat ederek "Kardeşim kusura bakma," dedi, "bacağındaki doğum lekesini gördüm. Aynısı oğlumda da vardı. Yıldız gibi böyle... İki sene önce vefat etti. Beş yaşındaydı... Bi' kötü oldum yani, anladın mı?" Anlamamıştım. "Başın sağ olsun abi." dedim. Bana sigara uzattı, sonra da çakmağıyla yaktı.

"İnsan gerçekten aciz bir yaratık."

"Öyle abi..."

Bir süre hiçbir şey söylemeden, öylece durduk. Sigarasını bitirdi, aşağı- ya fırlattı. Beni başıyla selamlayıp içeri girdi. Peştamalımdan damlayan suların, balkonun kirli zemininde oluşturduğu karartıyı seyre daldım.

Asit Kedi

Kaan Benli

İllüstrasyon

Adım Beyza, çekirdek bir ailenin ev işleri sorumlusuyum. Fikret de eşim olur, zeytinyağı fabrikasında çalışıyor. O maddi durumlarla ilgileniyor, ben de çocuklarla. Oğlanın adı Feyyaz. Doğduğunda babamın adını koyalım dedim de Fikret tutturdu Feyyaz olacak diye. Fanatik Beşiktaşlı ya beyefendi! Babam iki yıl konuşmadı benimle. “Göbek adı Bünyamin ama...” dediysem de beğendiremedim. İki yıl “Bünyamin Feyyaz” diye çağırdım evladımı babamla aramızdaki buzlar erisin diye, erimedi gitti. Sonra söz verdik babama ikincinin adını Bünyamin koyacağız diye. Bizim neyimize ikinci çocuk? Birinci çocuğa zor yetiyoruz zaten. Oğlan büyüyünce ikinciye hamile kaldım. Babam doğumu görmeden göçtü bu dünyadan. Mekânı cennet olsun. Zaten çocuğun da erkek olacağı yokmuş. Kız oldu. İstedigini koy dedi bizimki. Futbolcu ismi koyamayacak ya nasıl olsa! Annemin adını koydum ben de: Elfida.

Elfida üç yaşında bıcır bıcır dolaşıyor ortalıkta, onun peşine mi koşayım Feyyaz’a mı mukayyet olayım şaşıyorum, nevrime dönüyor çoğu zaman. Elfida yine laftan anlıyor. Bu Feyyaz yok mu bu Feyyaz... Canavar. Bir dakika evde durmaz; hep sokakta, top peşinde. Babasında kaba hat, adını Feyyaz koymuş bir kere. Eşofmanının dizi hep delik, asfaltta top oynuyorlar, düştü mü diz kısmı deliniyor. Ben yama yapıyorum, Feyyaz deliyor; ben yama yapıyorum, Feyyaz deliyor. Artık eşofman yama kaldırmayacak hale geliyor ama yenisini alacak durum da yok. Mecbur yine yama yapıyorum. Sene başında tutturdu futbol ayakkabısı, futbol ayakkabısı diye. Götürdüm pazara, tüm modeller kırk lira, al dedim, seç istediğini. Tutturdu bu olsun, bu olsun diye. Aldım istediği ayakkabıdan. Nasıl mutlu oldu, nasıl... Mutluluk iki hafta sürdü. Şimdi yüzüne bakmıyor ayakkabının.

Bu aralar da yeni moda çıkardı başımıza, çorapları pislik içinde geliyor. Neymiş efendim öğretmen oyun oynatıyormuş, oyunun ayakkabısız oynanması gerekiyormuş. Söyle o öğretmene çorapları gelsin kendisi yıkasın dedim. Ben oğlana bembeyaz çorapları giydirip yolluyorum, oğlan simsiyah bir şekilde dönüyor. Baktım baş edilecek gibi değil pazardan beş çift siyah çorap aldım. Al dedim oğlum doya doya pislet, öğretmen hanıma da selamlarımı ilet. Bu bizimki selamımı harbiden ilette herhalde, bir akşam öğretmen hanım aradı evi.

“Beyza hanım merhabalar. Ben Feyyaz’ın sınıf öğretmeni Ebru.”

“Merhabalar hoca hanım. Buyurun. Bizimki yaramazlık yaptı yine herhalde.”

“Yok efendim. Yani yaramazlık yapıyor tabii ki ama mukayyet oluyoruz. Hepsinin kanı kaynıyor bu yaşlarda. Ben başka bir sebepten aradım. Feyyaz’ı okulda ayakkabısız görüyorum kaç zamandır. Bir gün dayanamadım sordum. ‘Çorapla daha iyi vuruyorum topa öğretmenim.’ dedi. Biz de alıştık artık, çocuklar ne zaman yalan söylüyor ne zaman doğru söylüyor anlıyoruz. Anladım bir şeyler sakladığını, tamam oğlum dedim. Size sorayım dedim aslını. Yani diyeceğim o ki... Eğer durumunuz yoksa, biz öğretmen arkadaşlar olarak yardımcı olabiliriz.”

“Yok öğretmen hanım. Yok öyle bir şey. Bizimki yine bir fırlamalık peşindedir. Daha yeni aldık ayakkabısını, iki hafta ya oldu ya olmadı, taş gibi ayakkabı. Ben konuşurum onunla. Durumumuz iyi çok şükür, hiçbir şeyini eksik etmiyoruz.”

“Anladım Beyza hanım, kusura bakmayın rahatsız ettim, iyi akşamlar.”

“İyi akşamlar.”

Ah Feyyaz ah, rezil ettin bizi ele güne, ben de seni öğretmenine rezil etmeyi bilirdim de ana yüreği işte gönlüm el vermedi. Açtım camı avazım çıktığı kadar bağıryorum. Bizimki yan sokakta top peşindedir şimdi. Tüm mahalle duyana kadar bağıracağım.

“Feyyaaazzz.”

“Ne var anne ya, ne var?”

“Gel buraya çabuk.”

“Yok, gelmem. Daha maç bitmedi. Bitince gelcem.”

“Bana bak, bağırıttırma beni daha fazla, gel buraya. Yoksa ben gelirim bak ha!”

“İyi ya, of of of!”

“Gel bakalım Feyyaz efendi.”

“Maç yarım kaldı senin yüzünden. Ne oldu? Ne var?”

“Başlatma şimdi bana maçından. Çıkar bakayım çoraplarını.” Çoraplarını alıp altını gösteriyorum. “Ne bu çorapların hali, ha ne bu?”

“Dedim ya anne, öğretmen...”

“Suss. Başlatma şimdi öğretmeninden. Öğretmenin aradı demin, çocuğun ayakkabısız geziyor diye. Ne işler çeviriyorsun yine?”

“Ne işi çevireceğim ya, ne işi, ne işi!”

Ağlamaya başlıyor birden hüngür hüngür. Ah Feyyaz’ım, ben sen ağla diye mi bağıryorum, benim bağırmam annelikten. Ay kıyamam ben sana. Alıyorum kucağıma Feyyaz’ımı, kocaman da oldu, sığmıyor artık kucağıma.

“Oğlum Feyyaz’ım, sen bakma benim bağırdığıma öyle, hata ettim işte ne bileyim. Anlat bakayım ne oldu oğlum?”

“Yok bir şey” diyor içini çeke çeke. Belli var bir şey ben bilmez miyim seni.

“Var bir şey belli ki, hadi anlat yavrum bak söz kızmayacağım. Vallahi.”

“Ayakkabı aldık ya biz senle. Total 90. Okula gidince dalga geçtiler hep. Çakma diye.”

“Ney? Çakma mı?”

“Gerçek değil yani, sahte. Hepsinin ayağında gerçeği var. Dalga geçtiler. Ben de giymiyorum artık. Bana ne.”

“Ah Feyyaz’ım. Niye söylemedin sen bana da kendi başına iş yapıyorsun.”

“Söylesem ne olacak, sanki paramız var!”

“Ne kadarmış bu totaller?”

“Bilmiyorum, çok.” diyor içini çeke çeke.

“Bir daha ne olursa olsun anlatacaksın annene, yok öyle içine atmak. Bizim bizden başka kimsemiz yok oğlum.” diyorum. Tamam deyip burnunu çeke çeke top oynamaya geri dönüyor.

Araya hafta sonu girdi. Kucağımda Elfida’yla mağaza mağaza gezip totallerden arıyorum. Pazartesi Feyyaz’ımın doğum günü. Oraya sor buraya sor, en sonunda buluyorum doğru mağazayı. Üç yüz elli lira yazıyor etikette. Sağına bakıyorum soluna bakıyorum vallahi üç yüz elli. Benim aldığımın aynısı. Sadece biraz rengi farklı. Kıt kanaat kenar da biriktirebildiğim beş yüz liram vardı. Yutkuna yutkuna ödüyorum parasını. Hediye paketi yaptırıyorum. Sıkı sıkı tutup getiriyorum eve ayakkabıları. Akşam oluyor, önce Fikret geliyor eve, sonra da Feyyaz, top peşinden.

“Feyyaz, aç bakayım oğlum.” diyerek uzatıyorum hediye paketini.

“Bu ne anne?”

“Doğum günü hediyen oğlum.”

“Bugün değil ki benim doğum günüm. Pazartesi.”

“Biliyorum Allah’ın cezası, dayanamadım işte, bekleyemedim. Aç hadi.”

Feyyaz açıyor hediye paketini, gözlerine inanamıyor, kokluyor, öpüyor, bağrına basıyor ayakkabıları, manyak çocuk.

“Babanla aldık, iyi günlerde giy canım oğlum.”

Fikret’le göz göze geliyoruz. İyi bok ettik, dünyanın parasını verdin der gibi bakıyor. Ben de çocuğun adını Feyyaz değil de Bünyamin koysaydın o zaman der gibi bakıyorum. Feyyaz boynuma atlıyor, her yanımı öpmeye başlıyor.

“Canım annem, kahraman annem benim.”

“Ay, oğlum tamam. Ay dur gıdıklanıyorum. Feyyaz’ım tamam.” diyorum dışımdan. “Allah’ın cezası, o ayakkabılara gözün gibi bak, yırtarsın falan maazallah, bir daha rüyanda görürsün total motal.” diyorum içimden.

O geceye dair pek bir fikrim yoktu. Yalnız kaldırımları, şarap şişelerini ve takıştığın üç beş insanı hatırlıyordum. Bilsen; haksızlığından emin olduğum birinin karşında söyleyecek söz bulamadığını görmek ne güzeldi. Sen farkında değildin ama gözlerinin içine bakıp duruyordum. “Hadiiii, esirgeme lafını, hadii!” demekti bu. Zaten maşallah, hiç de esirgemiyecektin. O sırada ben bir yandan bakışlarımı gözlerinden geçirip beynine ulaştırmaya çalışıyordum. Gözlerinin rengini şimdilik unuttum.

Bardağı tutuşuna, kelimelerin ağzından çıkışına; neye, neden, nasıl kızdığını, nadiren de olsa dudağına konan gülücüğün en çok hangi dişine vurduğuna etki eden bir şey vardı ve o günkü aklımla bunun bakışlarından geldiğine emindim.

Çok akıllı laflar ediyordun. Belki herkesten duyduğum ama kimseden bu tonda duymadığım laflar. O gece fotoğrafını çektiğimi sanıyorum. Kepengini indirmiş bir dükkânın önünde şaşkın şaşkın oturuyorsun ve yanında iki de köpek var. Ama bunu hayalimde ya da rüyamda yapmış olmalıyım çünkü fotoğrafı bir daha hiçbir yerde bulamadım.

Sabah koca evde tek başıyordum. Ya da öyle olduğumu umuyordum. Aksiyle karşılaşmamak için çabucak çıktım. Kendime tanıdığım birkaç dakikalık oyalanma hakkını tuvalette kelime bulmaca oynayarak ya da sigara içerek değil, gözlerimi odanın içinde iyice dolaştırarak kullandım. Gün ışığı vurunca odan ucuz otel odalarına benziyordu. Gece hiç fark etmemiştim. Ama bu tür odaların bütün çirkinliklerine rağmen iyi hissettiren, yer yer utandırırken yer yer güldüren bir tarafı vardır. Kaçışları, zar zor -geçici veya kalıcı- bir yuva bulmayı, yeniden başlamayı, terk etmenin hafifliğini ve cesareti hatırlatırlar.

Evden çıkarken sanki akşam pek iç açıcı geçmeyen iş görüşmelerinden elimde bir ekmek ve bir kutu konserveyle dönecekmişim, sonra tam gözlerimi kapatıp dinlenecekken tepemde vızıldamaya başlayan sinekleri üç hamlede ancak öldürebilecekmişim gibi hissettirdim ve seni ilk kez o zaman özledim. Şimdi muhtemelen uçaktaydın, pamuk kalbinin seni götürdüğü bir yere gidiyordun. Sevdiğin insanlar seni bir yere çağırdı mı dayanamaz, bir yolunu bulur giderdin. Beni sevmediğini çok sonra, çağırdığım kim bilir kaçınıcı yere gelmediğin bir günün akşamı, bu anları hatırlarken anladım.

Sandalyenin bir ayağının altına kâğıt ilıstirmıştın. Tam hayalimdeki otel odasında rastlanacak bir detaydı bu. Acaba hiç düştüğün olmuş mudur, diye düşündüm. Kulağıma, o sandalyeden benim şu an durduğum yere doğru yayılan bir “Pat!” sesi kondu.

Yedi tane kitabını, tam da o roman karakteri gibi dikkatlice masanın üstüne dizmiştın. Masa, yani şeylerin sunulmasında kullanılan nesne. Nereden başlayıp nereye doğru dizdiğine bağılı olarak değışmekle birlikte muhtemelen en üstün bir altı ya da en altın bir üstünde olması gereken kitap en üstteydi. O sıralar onu okuyor olmalıydın.

Gözüm gece susarsam içeyim diye başucuma bıraktığın suya ilişti. Gece susamamış ve içmemiştim. Ama iki gün sonra uçaktan inip evine döndüğünde o bardağı dolu görmeni istemedim. En nihayetinde bu da ömrümde içtiğim diğer bütün sular gibi, susamadan, ayıp olmasın diye içtiğim sulardan biriydi. Ama sen çok susayıp içtim zannedecektin. Eğer beni hatırlarsan.

Kapıyı kendime doğru çekiyorum, çok az aralanıyor fakat açılmıyor. Hızlı hızlı aynı hareketi tekrarlarlarken “İt it!” diye bir ses geliyor. Sese doğru baktığımda Cam kapının ardından elinde havluya sarılmış bir kafayla bana bakan o gergin suratı görüyorum. Buraya bir daha asla gelmeyeceğimden şimdiden emin bir halde ittiriyorum kapıyı. Başımınla tutuk bir selamdan sonra kolay gelsin, diyerek öylece dükkânın ortasında kalıyorum. Ezberden bir “aleykümselam” çekecekken yarı yolda başa dönüp sağ ol, diyor, koltukları işaret ediyor. Koltuğa tünüyorum hemen. Havluyu kaldırdığında yeni doğmuş gibi parlayan bir kafa aynadan bana bakıyor. Hemen gözlerimi kaçırıyorum. Fön çekildikten sonra Alişan modeliyle koltuktan kalkıyor kafa. Gergin abi kafaya şöyle alıcı gözle bakıp “Abi vücut çalışıyor mu sen?” diye soruyor. Kafa, duyduğundan memnun bu soruya mırıl mırıl, anlaşılmayan bir cevap veriyor. Ücretini ödeyip dükkândan çıkış yapıyor.

Gel kardeşim, diyor Gergin abi. Diğer koltuğa alıyor beni. O beni kesim için hazırlarken çırak yerdeki saçları süpürüyor. Gergin abi, çırak orada yokmuş gibi davranıyor, hareketlerini hiç izlemiyor. Bu çırağın en azından orta-üst çıraklıkta bir çırak olduğunu düşünüyorum. Nasıl yapalım kardeşim, diyor Gergin abi. Abi kabarıklığı gitsin, çok kısalmasın bir toparlansın yeter, diyorum. Taş çatlasın benden iki-üç yaş büyük olmasına karşın kendisine abi demekten başka çare bırakmıyor bana tavırla. Saçlarımı parmaklarının arasına alıp bir adım geri çekilerek kafamı inceliyor. Kafamın üç farklı yerinde yapıyor aynısını. Sonra çenemden tutup yüzümü kendine çevirip yine bir adım geriye çekiliyor. Göz gözeyiz.

-Önler açılmış, babanda var mı kellik?

-Var.

-Kimin oğlusun?

-Recep.

-Arabacı Recep mi?

-Yok Recep Koyuncu babamın adı.

-Nerede çalışıyor?

-Bakkal.

Soruları bitmiyor...

-Garajın orada mı?

-Yok, Ümraniye’de bizim bakkal. Misafiriz burada.

"Heeee..." çekiyor, yiğitliğe bok sürdürmeden.

Konuyu değiştirmek için televizyona çeviriyor gözünü. Sesi kısık televizyonda derme çatma botlardan limana çıkmaya çalışan insanları denize iten başka insanların haberleri var. Kafamda makası şakırdta şakırdta "Afferin lan bu Yunanistan’a, ben olsam ben de çıkartmam kıyıya, adamlar bizim gibi salak mı aminakoyim!" "İstemiyorlar herhalde çıkmalarını." diyorum. "İstemezler tabii, sen ister misin gelip bok etsinler ülkeni?" diyor. Daha önce düşünmediğim bu soruya ona yaranmak için "İstemem." diye cevap veriyorum hemen. "Kimse istemez." diyor. "Onlar geldiğinden beri aminakoyim kadınlar sokağa çıkamıyor, devlet bizden kesiyor bunlara maaş veriyor bir de. Ama sokakta yakalayıp dövsem bi tanesini. Bi tane var zaten bileniyom ona, dövsem. Valla bak dövsem makarasına söylemiyom!" diyor.

Ezik ezik sırtıp verdiği boşluklarda da "Doğru abi.", "Evet öyle abi." falan diyorum sesim içime kaçsın kaçsın. "Ne alakası var?" diyemiyorum. "Sen yanlışsın." diyemiyorum. Ne zaman tavrıyla beni ablukaya alan biriyle karşılaşsam, içimden "Cahil işte konuşsam da anlamayacak..." türküsünü söylüyorum. Kendi arkadaşlarımla sohbetlerimizde de bu tip insanların cahillikleri üzerinden çok cesur şakalar yapıp onların haberi yokken onları yeniyorum. İçimi rahatlatıyorum. Ama Gergin abi benim karşımda da Gergin abi... Onun benimle böyle hesapları yok. Ben buradan çıktıktan sonra beni unutması için zamana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. "Kapat şunu, amına koyayım senin de, bunları açma bana!" diye çırağa kızıyor. Orta- alta dönüşen çırak hemen kumandadan ikiye basıyor, Kral TV çıkıyor. Çırak ses veriyor.

Sohbetin müzikle biraz durulmasını bekliyorum, durulmuyor. "Sen napıyon, okuyon mu?" diye soruyor bu sefer de. "Yok;" diyorum, "bitirdim, atama bekliyorum." Cümlemi bitirdiğim gibi pişman oluyorum söyledikten. Takip edecek soruyu çok iyi biliyorum ama "İngilizce öğretmenliği..." diyerek üstüne çiçek konduruyorum pişmanlığımın.

-İngilizcen iyi mi?" diyor. "Yani idare eder, iyi herhalde." diyorum. "Geliştirmen lazım o zaman. Yurtdışına falan gidebilirsin..." gibi şeyler söylüyor. "Doğru abi." diyorum. "Ortalık karışık, sizin atama olmayabilir." diyor. "Yok," diyorum, "tarih verdiler olacak gibi." "Ama sen kendi açımdan bakıyorsun kardeşim ben genel açımdan bakıyorum. Büyük resme bak yani, burası Türkiye." diyor. Benim yerimde olsa turist rehberi olup parayı kıracağından söz ediyor. "Doğru abi." diyorum. Üstüne bir sürü öğüt daha veriyor, bir sürü önerme daha getiriyor. Artık hepsine "Doğru abi." diyorum. Gergin abinin Doğru kardeşi oluyorum. "Elvis 85 yaşında!" diye bir ses geliyor televizyondan Elvis Presley fotoğrafıyla birlikte. Aynadan televizyona bakıyorum. Gergin abi de kafasını çevirip bakıyor. "Aaaa bizim camdaki adam, bak lan!" diyor çırağa. İkisi de kitleniyorlar televizyona. Şarkıcıymış demek ki, diyor. "Bu adam dimi bu?" diye soruyor bana camı gösterip. "Doğru abi." diyorum. (Bu sefer gerçekten doğru.)

"If I can dream" şarkısını söylediği görüntüler giriyor.

-Anlıyon mu şimdi sen bunları?

-Neyi?

-İşte şarkı...

-Evet, İngilizce söylüyor anlıyorum.

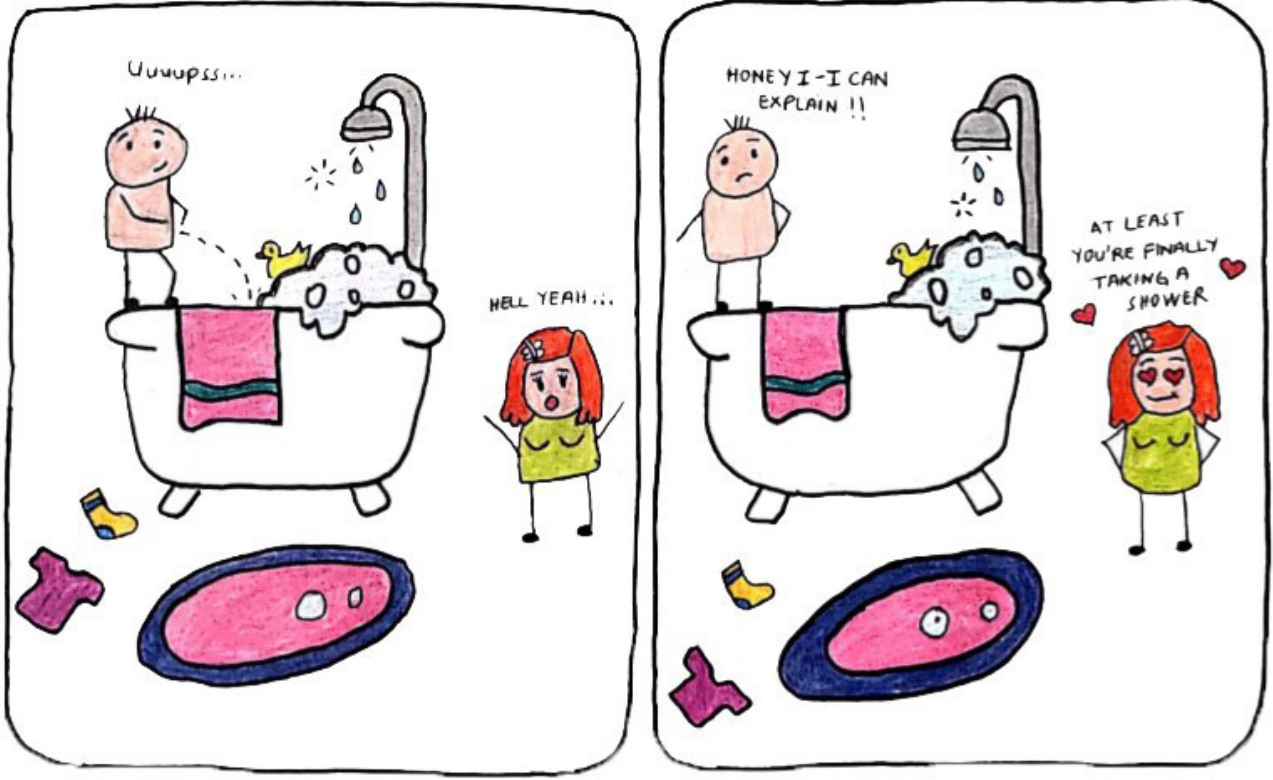
-Ne diyor?

-İşte barış içinde yaşamaktan, özgür olmaktan falan bahsediyor.

"Doğru, imzamı atarım." diyor. "If I can dream of a better land where all my brothers walk hand in hand" kısmını "Daha iyi bir dünya hayal edecek olsa, bütün erkek kardeşlerimin el ele yürüdüğü bir dünya hayal ediyormuş." diye kıyırıkta çeviriyorum. İşkilleniyor Gergin abi. "Nasıl el ele bütün erkekler? Öyle şey olmaz." diyor. "Doğru abi." diyorum.

Gergin Abi, tutarsız abiye dönüşürken traş bitiyor. Yıkayayım mı, diye soruyor. "Yok abi," diyorum "ev yakın zaten." Bir an önce kurtulmak istiyorum buradan. Koltuktan kalkarken "Kardeşim vücut çalışıyor musun?" diye soruyor. "Yok abi." diyorum. "Ben çalışıyorum." diyor. "Fark etti bayağı başladığımdan beri. İnsan dinç oluyor. Özgüvenin artıyor, tavsiye ederim sana da." "Doğrudur abi." diyorum buna da. Kartını veriyor. "Bu numaram. Tıraşa gelmeden önce ararsın, beklemezsin gelince." diyor. Tabii abi ararım, deyip Alişan olarak çıkıyorum dükkândan.

Karta bakıyorum. Açık bir makas görseli içine el yazısı fontlarından biriyle yazılmış yazıdan Selahattin olduğunu öğreniyorum Gergin abinin gerçek adının. Bir daha asla görmeyeceğimden neredeyse emin olduğum bu adamı çok geçmiyor televizyonda görüyorum yüzünde yara bere, kafasında sargıyla. “Akşam dükkânı kapattım, eve gidiyordum. Birden arkadan saldırdı. Ne olduğunu anlamadım. Artık bu insanlara gösterilen irtibat (iltimas demek istiyor diye düşünüyorum.) yeter. Bu vatan için canımı veririm ama artık yetti. Biz bütün erkek kardeşlerimizle el ele bunların üstüne yürümeliyiz... Daha iyi bir dünya için... Bu duruma artık bir dur demek istiyoruz. Eğer hayal edebilirsek bu olur.” gibi şeyler söylüyor mikrofona. “Vay şerefsizler,” diyor babam, “bunlara var ya yağmurlu havada su yok! Dağdan gelip bağdakini kovacaklar. Adamı ne hale getirmişler.” “Doğru...” diyorum.

*Uuuupss...

**Yaa, olamaz!

***Hayatım açıklayabilirim.

****En azından sonunda yıkandın.

Mahalle maçlarının vazgeçilmeziyiz “piç” lakaplı kan kardeşim Faruk’la. Faruk, sürekli yenebileceğimiz rakipleri bir yerlerden bulup getirir. Bizim mahalleden kimse kaleye geçmek istemediği için minyatür kale oynamaya diretiriz misafir takımları.

İşte yine o büyük mahalle derbilerinden birisi... Kötü oynayan kimseyi almıyoruz takımımıza. Şişman Fuat bize gönül koyuyor ama biz, bu mahalle maçı şakaya gelmez triplerindeyiz. Kadromuz; defansta Cılız Raşit ve Counter Strike M-1-2 Uğur, orta sahada Half Life Elektrikçi Sezer ve son olarak forvette Ben ve Piç Faruk’tan oluşuyor. Bu sefer minyatür kaleye ikna edemiyoruz rakibi. Faruk son kozumuzu oynayarak “kaleci oyuncu” kavramını ortaya atıyor. Son kozumuz karşı takımda yoğun tartışmalar sonucu kabul görüyor. Herkes kendi sahasına çekiliyor. Faruk sırtı dönük bir şekilde bizim kaleye doğru koşturup “Kaleci oyuncu benim!” diye bağıyor. Faruk’un bu ters deparından sonra hiç tartışmaya gerek duymuyoruz bu meseleyi, kalecinin oyuncu sayılmadığı tekinsiz mahalleimde. Ben hep forvette bekliyorum, Faruk topu bir şekilde döne dolaşa bana ulaştırır düşüncesindeyim, topu ayağıma alır almaz “Hoydonk, Piyer Van Hoydonk” diye söylenmeye başlıyorum.

Karşı takımda Yakup diye bir çocuk üstleniyor “kaleci oyuncu” kavramını. Bizden yaşça büyük doğulu bir çocuk Yakup. Galatasaray’ın çubuklu Aria reklamı formalarından var üstünde, arkasına da keçeli kalemle “Kral Yakup” yazmış büyük bir hevesle. Faruk onu kısaca “At diş” olarak tanımlıyor. Ön dişleri diğer dişlerine oranla çok daha büyük olan At diş Yakup, topu ayağına alınca “Genç Sabri, genç Sabri...” diye koşturuyor, bulduğu her fırsatta kaleye sert şutlar atıyor. At diş Yakup’un sert şutlarından biri Faruk’un kafasında patlıyor, güm diye bir ses geliyor Faruk’un kafasından, 90’lı jenerasyonun çok iyi bildiği, kırmızı-beyaz Cola Turka toplarının henüz ortalığa çıkmadığı dönemde kullanılan alacalı beton toplardan Faruk’un kafasında güm eden top. Faruk hafiften sendeleyip kaldırıma uzanıyor.

At diş Yakup, Faruk'un kafasına çarpıp kornere giden topun gol olduğunu iddia ederek kendi kalesine doğru 2 yan takla atıyor. Bu şekilde kutluyor tüm gol sevinçlerini At diş Yakup. Faruk bir anda yerden kalkıp At diş Yakup'un kıçına sert bir tekme atıyor. At diş Yakup, Faruk'u kovalamaya başlıyor Faruk benim ardıma saklanıyor. Ben Faruk'u koruyor, At diş Yakup'u iteliyorum. At diş Yakup suratıma bir yumruk sallıyor, çok fena sinirleniyorum alakam olmayan kavgaya musallat edildiğim için. At diş Yakup'un boynunu kollarımın arasına alıyorum, iyice sıkıyorum kafasını. At diş Yakup'un alt dişleri, iri st dişlerine değiyor. Sinirden ağzı titriyor, "ihhhhh" lıyor "uhhhh" luyor bırakmıyorum. Pi Faruk, Yakup'un arkasından kıını sertçe tekmelemeye başlıyor. Faruk vurdukça "Sabriii kıı kırık Sabri, kıı kırık Sabriii hieeeeeeeaaahh" diye bağırıyor.

At diş Yakup'a yapılan muamele sonrası büyük bir mahalle kavgası çıkması çok olasıyken neyse ki Yakup'un takım arkadaşları hiçbir şeye karışmıyor. O sırada Bayrampaşa'da neden kurulduğu anlaşılamayan yeni futbol kulübü olan Sinop Spor'un teknik direktörü Zeki abi, At diş Yakup'u çıkartıyor kollarımın arasından. At diş Yakup'a siktir çekiyor Zeki abi "O beton topa öyle vurulmaz." diyerek...

Meğersem Zeki abi başladığımızdan beri maçı izliyormuş. Beni ve Pi Faruk'u çok beğenmiş. "Faruk, sen çok hırslısın, sen de çok akıllı oynuyorsun Hoydonk. Akşam bizim antrenmana gelin. Takımında yer vermek istiyorum size." diyor ve gidiyor babacan Zeki abi.

Nedense Zeki abiyi çok seviyorum içimden. Akşam oluyor antrenmana gidiyoruz. Gittiğimiz yer kahvehanemsi bir yer, Zeki abi henüz gelmemiş yıldız takımdan bir abi karşılıyor bizi 18-19 yaşlarında. İçerde 15-20 ocuk var, beyaz taburelerde oturuyorlar. Mor beyaz formaları giymiş bekliyorlar. "Ooooo hoş geldiniz, geçin oturun." diyor ince uzun bacaklı abi. "Alın bu tozlukları, kendinize göre de şuradan forma, şort bakın." diyor, mor beyaz renklerden oluşan Sinop Spor formalarını çekiyoruz üstümüze Pi Faruk'la. Sonra diğer çocukların arasına geçip oturuyoruz. Yıldız takım topusu abi bize bir şeyler anlatmaya başlıyor, spordan ve centilmenlikten alakasızca. Vücudundaki bıçak yarasını gösteriyor ve Kartaltepe deplasmanında çıkan kavgada karşı takım kalecisine attığı kafayı ballandıra ballandıra anlatıyor.

Sonra bize “Çıktım taşın üstüne açtım bacaklarımı” bestesini söylüyor bağıra çağıra. Faruk ve ben besteyi yeni duyuyoruz ama ayak uydurmakta zorluk çekmiyoruz. Zeki abinin de gelmesiyle ortam iyice şenleniyor malzemeleri alıp okul bahçesine gidiyoruz.

Antrenmanlar sıkı geçiyor. Zeki abi beni çok beğeniyor, Hakan Şükür’e benzetiyor futbol tarzımı. “Böyle devam, seni bir büyük takıma alıyorum ulan!” diyor Zeki abi. İçimden kim takar kalas Hakan’ı Hoydonk’um ben, diye geçiriyorum ama Zeki abiyi çok sevdiğimden hiç dillendirmiyorum bu abuk meseleyi. Kendimden ortalama 2 yaş büyüklerle oynamaya başlıyorum. Yaş olarak küçüğüm ama dışardan bakınca hepsinden büyük gözüküyorum. Mini minik takım 8-10 yaş, minik takım 10-12 yaş arası oluyor. Ben mini minik takımdan minik takıma kulüp içi transfer olmanın gururunu yaşıyorum. Faruk disiplinsizlikten sınıfta kalıyor, hiçbir maçta kadroya giremiyor. Sinop Spor’dan uzaklaşıyor. Antrenmanları ekliyor, sonra hiç gelmemeye başlıyor.

Benim için işler yolunda giderken birden Zeki abi gelmemeye başlıyor antrenmanlara, Caco denilen yaşlı bir adam gelmeye başlıyor elinde bastonuyla. “Bundan sonra Zeki denilen hıyar yok, ben varım. Bu takımda oynayan herkes her hafta 1 lira getirecek, getirmeyen oynamayacak.” diyor Caco. Caco’dan itiliyorum. Caco antrenmanlar sırasında kenarda sinirli sinirli oturuyor, dilini altın dişlerinin arasında gezdirmiyor, sigara yakıyor, boğazından hırıltılar çıkarıp yerleri balgam rengine boyuyor.

Caco’nun kurallarına uymaya çalışıyorum. Hafta sonu maç var, çarşamba antrenmanına gitmeden annemden 1 lira istiyorum. Annem “Neydecen 1 Lirıyy?” diyor. Ben, “Hoca istiyor.” deyince “Yanıgaraa topuğzuun al aha 50 guruş!” diyerek 50 kuruş veriyor, 50 kuruşla gidiyorum antrenmana. Caco antrenmandan önce yoklama alıyor, herkes-ten 1’er lira topluyor getirmeyenlere “Bu hafta kadro dışısın, haftaya da 2 lira getireceksin.” diyor. Ben 50 kuruş getirdim, deyince “O zaman bu hafta defansta oynayacaksın.” diyor altın diş Caco. Tamam diyorum.

Hafta sonu geliyor, Caco bizi minibüse bindirip deplasmana götürüyor, toprak bir saha ama toprağı bol memleketimde cömertçe davranılarak biraz fazla toprak atılmış gibi. Zira bu toprakla 3 toprak saha daha yapılabilir, ayağını atan geriye çekemiyor. Yani en azından ben çekemiyorum. Biz nasıl koşacağız burda diye düşünemedi başlıyoruz maça. Ben ayaklarımı zor kaldırıyorum. Defanstayım. Caco bana "Bana bak lan uzun! 9 numara sende, onu asla bırakmayacaksın!" diyor. 9 numara çok zayıf bir çocuk ayakları hiç toprağı batmıyor, aşırı hızlı. Benim onu, bu cüsseyle bu sahada durdurmam mümkün değil. Çok sağlam bir tekme atıyorum ayağına 9 numaranın. Çocuk sendeliyor ama düşmüyor. Ben onu kovalarken sürekli yere düşüyorum, 9 numara sürekli gol atıyor. Caco kenarda köpürüyor, bağıra bağıra çağırıyor beni yanına "9 numarayı bırakmıycaksın lan! Tuvalete giderse tuvalete gideceksin, ayrılmıycaksın peşinden!" diyor. Tamam diyorum, 9 numaranın peşine gidiyorum. Bu sefer gerilerek sert bir tekme sallıyorum topa doğru, çocuk topu kurtarıyor. Çok sinirleniyorum, kovalıyorum ama yakalayamıyorum. 9 numara gole gidiyor şut pozisyonu için hızını kesiyor, bu arada onu yakalıyorum; çok sert bir tekmeyle yere indiriyorum. Hakem sinirli sinirli yanıma gelip "Nabıyon lan sen enik!" diyerek kırmızı kart gösteriyor. Hızla kenara doğru koşuyorum. İlk ve son kırmızı kartı görüyorum futbol hayatımda. Caco "Puşt herif! Geç lan kenara!" diyor.

"Geçmiyorum, eve gidiyorum ben." diyorum.

Futbolu bırakıyorum...

Semih cılız bir çocuktü ama çevikti. Arkadaşlarıyla yaptıkları Japon kale maçlarda anlayabilirdiniz bunu hemen. 11 yaşına göre çok bilgili, o bilginin getirdiği bir hak olarak gördüğü tavrı da pek bir bilmışti. Yaz tatilini İstanbul'a çok yakın Kumbağ yakınlarında bir köyde, babaannesinin yanında geçirirdi. Babaannesinin yanında dediysek, sabahdan geceye kadar türlü oyunlar oynayıp zaman zaman da denize daldığı yaştı arkadaşlarının yanında. Anne ve babası çalıştığı için yalnızca hafta sonları gelir, biraz beraber vakit geçirip mecburen geri dönerlerdi.

O yaz yine her yaz olduğu gibi eğlencenin dibine vurmuştu Semih. Futbol, bisiklet, istop, uzuneşek gibi onlarca oyunun yanı sıra o sene yeni bir uğraş daha bulmuştu. Kil! Mezarlığın yakınında böğürtlen topladıkları bir gün, imamın oğlu Ömer'le bulmuşlardı bu madeni. Ömer Semih'ten 3 yaş küçüktü ama birbirlerinin en yakın arkadaşlarıydılar. Ömer kili görünce ne olduğunu anlamamıştı ama Semih o sene okulda iş eğitimi dersinde kilden çay tabağı yapıp 5 aldığı için malzemeye aşinaydı. Oturdular ve beraber oynamaya başladılar. Yaptıkları şekilleri beş dakika bıraktıkları vakit hemen kuruyuveriyordu çünkü havada kavurucu bir güneş vardı. O gün epey oynadılar kille; artık eve gitme vakti geldiğinde ise kilden kimseye bahsetmeyeceklerine dair sözleşip ayrıldılar.

Semih kilden babaannesine bahsetti.

Ertesi gün yine gittiler mezarlığın yanına, sabah saat çok erkendi. Biraz kil alıp caminin bahçesine gittiler ve orada oynamaya devam ettiler. Caminin bahçesinde ortak bir bina daha vardı. Köyün yapısına hiç uygun olmayan, çirkin, betonarme, dümdüz, dört katlı gri bir bina. En alt katına eskisi âdeta dökülmekte olan köy kahvesi taşınmıştı. Onun haricindeki katlar ise bomboş duruyordu. Zaten doldurulacak bir hali de yoktu çünkü kaba inşaat tamamlandıktan sonra bina o hâliyle bırakılmıştı. İçi yapım aşamasındaydı yıllardır. Binanın ne amaçla yapıldığı, ne sebeple yarım halde bırakıldığı ve bundan sonraki akıbetinin ne olacağına dair fikir üretmek Semih ve Ömer'in yaşı itibariyle çok da ilgilerini çeken konular değildi. Onlar kilden farklı şekiller yapıp birbirlerine sergileme yarışı içerisindeydi.

"Şu pencereden içeri sokabilir misin?"

"E herhalde sokarım... Al soktum."

"O değil lan, en üstteki pencereden sokacaksın!"

"Ona da sokarım ayıp ettin." Sokamamıştı.

Semih ve Ömer kilden yaptıkları tenis topu büyüklüğündeki suç aletlerini, binanın en üst katındaki pencereden içeri sokabilmek için uğraşmaya başlamışlardı. Tam yuvarlak yapabilmek için de şadırvan çeşmesinde biraz ıslatıp öyle fırlatıyorlardı.

Epey uğraştılar, onlarca kil topunu tüm güçleriyle savurdular binaya; ama olmadı. Sokamadılar bir türlü içeri. Öyle hırslanmışlardı ki, gözleri hiçbir şey görmüyordu. “Bunu sokmadan gitmek yok lan!” diye gazlıyorlardı birbirlerini. Attıkları kil topları ya çatıya gidiyor, ya bir alt kattaki pencereden giriyor ama birçoğu da duvara yapışıyor.

İlk başlarda farkına bile varmadılar, hırsla atmaya devam ettiler. Ama vakit geçtikçe ve kil toplarının sayısı arttıkça fark ettiler ki, gri binanın dışına onlarca kil topu yapışmıştı. Caminin önünden geçen herhangi bir kişi direkt olarak fark edebilirdi bu durumu. Semih ve Ömer de durumun ciddiyetini fark ettikleri zaman artık bu işi bırakma zamanının geldiğini anladılar. Saat hâlâ çok erkendi, sabah namazının hemen sonrasıydı. Onları orada oynarken kimse görmemişti. Elllerinde kalan kili gasilhanenin bitişindeki taşlığın arkasına attılar. Evlerine dağılmadan önce bu olaydan kimseye bahsetmeyeceklerine dair söz verip ayrıldılar.

Semih eve gitti ve babaannesine olaydan hiç bahsetmedi.

Korkmaya başlamıştı. Bir şey olacağından değil de, bir suç işlediğinin farkına varmıştı ve bunun gerginliği vardı üzerinde. Ya muhtar, imam veya köydeki diğer insanlar onlara kızarsa? Ya babasını ararlarsa, ya babaannesi onu artık istemezse burada... Kafasında birçok soru ve sorun yarattı bir saat içerisinde. Bahçedeki tahta sedirde uzandı ve biraz uyumaya çalıştı.

Birazdan babası ve annesi geldi arabayla, korna sesiyle irkildi. Normalde gördüğü vakit çok sevindiği anne ve babası, bu kez bir korku unsuru olmuştu onun için. Hafta içi durduk yere neden gelmişlerdi ki? Acaba muhtar arayıp haber mi vermişti onlara? Onlar da hemen atlayıp gelmiş, muhtara bina için gereğinin yapılacağını söylemiş; şimdi de Semih'in payına düşeni mi vereceklerdi? Biraz buruk ve ekşi bir ifadeyle karşıladı anne babasını bahçe kapısında. Onlar da çok neşeli değildi açıkçası, ama Semih'e ilk etapta bir fırça gelmemiştir. Bu Semih'i biraz olsun rahatlatırsa da, anne ve babasının buruk hâli korkusunu taze tutmasına yetiyordu. Daha fazla evde durmak istemedi ve bisikletine atlayıp köy meydanına doğru yol aldı. Meydan kalabalıklaşmıştı. İhtiyarlar kahvede pineklemeye başlamış, kimisi şadırvanda abdest tazeliyor, kimisi bahçede binaya doğru bakıyordu.

"Sen boku yedin oğlum." Alican'dı bunu diyen. Karşısında dikilmiş ve birden böyle söyleyivermişti. 2 yaş büyüktü. Alican 13 yaşındaydı, ama sanki 17-18 gibi, kocaman adam gibi geliyordu ona. İri yarı oluşundan mı, yoksa boş vakitlerde çeşitli işlerde çalışıp kendi parasını kazanmasından mı böyle düşünüyordu bilinmez. "Boku yedin, geçmiş olsun." diye tekrarladı.

"Ne oldu ki?"

"Biliyoruz oğlum, Ömer'le ikiniz binanın içine etmişsiniz şuraya bak. Ömer itiraf etti. Sen git kendine saklanacak bir yer bul ben sana söyleyeyim."

"Ah geri zekâlı Ömer. Hem de söz vermemize rağmen! Kendi başını da yakmış geri zekâlı. Ne olacakmış, gören de sanır yaktık kül ettik binayı." Korktuğunu belli etmemek için böyle bir cümle savurup, hemen arkasını dönüp eski köy kahvesinin arkasındaki çeşmenin oraya gitti. Çeşme meydanın hemen dibiydi, ama önünde eski kahve olduğu için kimse onu göremiyordu. O ise herkesi ve her şeyi net bir biçimde görebiliyordu. Vakit ilerledikçe meydanda toplananların sayısı artıyor, hepsi de caminin bahçesinde toplanıyordu. Gözleri muhtar ve imamı aradı ama ikisini de göremedi. Muhtarın kardeşi Recep amca oradaydı, herhalde kendisi de birazdan gelirdi. Daha önce köyde görmediği insanlar da vardı. Belki de onlar binanın sahipleriydi. Hesap sormaya gelmişlerdi, kim bilir. Ah şu salak Ömer'i bir görebilseydi, konuşup bir plan yapabilirlerdi.

Caminin bahçesindeki kalabalık bir şeyler konuşuyordu ancak Semih duyabilecek kadar yakın değildi onlara. Dut ağacından beyaz dut toplayıp yiyorlardı bazıları. Bu kalabalık ekip de aynı anne babası gibi pek neşeli görünmüyordu. Semih gözlüğünü çıkarıp çeşmede yüzünü yıkadı, gözlüğünü takarken babasının da meydana geldiğini gördü. Herhalde şimdi Semih'in velisi olarak ondan hesap soracaklar, o da onlara para verecek ve özür dileyecekti. Korkusu büyüdükçe büyüdü, nerdeyse oturduğu yerde hüngür hüngür ağlayacaktı. Ah aptal kafam, ne diye kille oynayıp da mahvettim binayı diye kendini tokatlayacaktı...

Caminin minaresinden aniden gelen yüksek sesle sızdırdı ve irkildi. Ezana daha vardı. Evet, sela idi bu. Sanki ilk defa sela dinliyormuş gibi anlamsız ve boş bakışlarla dinledi selanın bitmesini. "Cenaze. Köyümüz eşrafından, muhtarımız Rifat Sülün vefat etmiştir. Cenazesi öğle namazına müteakip ..."

Beyni durmuştu o an. Muhtar ölmüştü.

Caminin bahçesine doğru yavaş yavaş yürüdü. O sırada imam da caminin kapısından çıkmış bahçeye doğru geliyordu, bahçe girişinde yolları kesişti. İmam her zaman sıcakkanlı ve neşeli bir insandı ancak bu seferki gülümsemesi, biraz saçma gelmişti Semih'e. Birazdan cenaze namazı kıldırarak olan bir imam böyle gülümsemezdi...

"Semih hanginizin başı altından çıktı lan bu killeri basket atma işi?" Gülererek, hafiften kafasına vurarak sormuştu imam efendi. Anlaşılan Ömer babasına anlatmıştı olayı. Kafasını kaldırıp binaya baktığında dördüncü katın penceresinde Ömer'i görmüştü. Elinde bir sopayla binanın dışına yapışan kil toplarını düşürüyordu. Hemen hemen hepsini düşürmüş, birkaç tane kalmıştı. Düşenlerin bazılarının altında ufak tefek izler kalmış olsa da, köy yerindeki bir bina için çok da dikkat çekici negatif detaylar değildi bu izler. "Öyle oynuyorduk hocam ya, özür dilerim, bir daha yapmayız." dedi Semih, büyük bir rahatlama yaşayarak.

"Oynayın oğlum, oynayın... Bak hayat ne kadar kısa." dedi, cenaze için toplanmış olan kalabalığın arasına doğru yürürken.

Son Söz

Mehmet Emin Karaynir

Şiir

Bu, basit ve ucuz bir intihar mektubu değil.
Çünkü bu bir intihar mektubu değil.
Bu, olsa olsa en fazla basit bir hesaplaşma,
O kadar basit ki bunu öğretme gereği duymuyorlar hiçbir okulda.
Ben, bir şeyler atacağım bu gece size
Siz tutun!
Tutun kollarımdan,
Daha fazla düşmek istemiyorum.
Bir çukurun dibindeyim zira ve düşmeye devam ediyorum, hâlâ...
Zaten her şeyin sebebi düşmemden,
Ana rahmine düştüğümünden beridir hep ayağa kalkmaya çalışmamdan,
Ki ben değil miydin annemin canını acıtarak doğan?
Hangi hakla ölmek istiyorum o zaman?
Sahi neydi zaman?
Bir insanlık ayıbı mıydı yüzü hiç kızarmayan?
Yoksa yıkandıkça kirlendiğimiz bir nehir miydi, zaman?
Nasıl hesaplıyorduk?
Bugünü düne mi ekliyorduk yarından mı çıkarıyorduk?
Bilmiyorum kaç tur attı Güneş'in etrafında Dünya ben doğduktan sonra.
Oysa her şey basit bir ihtimal.
Bugünkü varlığımın yarına ulaşip ulaşamayacağının bilinmezliği,
Belki de Sartre'ın midesini bulandıran bu şeydi.
Yaşamak,
Ölmenin kaplumbağaya bürünmüş haliydi.
Ve yalnızlık, modern zamanların bir halk hikayesi.
Varoluşumun bütün sancısı bu iki kelime üzerineydi...

Benim adım, hayatın acıyla seyreltilmiş halidir.
İçimde kırmadık soy bırakmadım,
Sonunda yalnızlıktan gebe kaldım.
Sahi kim babalık edecek şimdi ben ölünce?

Ben ki yaşam isteğime hiçbir hayatı beğendiremedim,
Keşke en azından bir bukalemun gibi olabilseydim.
Şimdi kalkıp gelmeyin peşimden, ben çöle kum aramaya çıktım,
Kendimi kör bir bıçakla etimden sıyırdım,
Patlattım bugüne değin biriktirip diktiğim bütün dikişlerimi,
Gözyaşlarımı mazur gösterecek nice acılar tattım.
Bana bir çarmıh getirin kollarımı kaldırdım.
Affet Tanrım, kullarını bana tapmaları için kandırdım,
Onları seviştikçe seveceğime inandırdım.
Oysa ben sadece bedenimin karnını doyurmaya çalıştım...
Hâlbuki beden dediğin toprak için basit bir ihtiyaçken,
Topraktan önce toprak için diyenler cana musallatken,
Ve memleketin en çok ziyaret edilen yeri morglar olmuşken,
Toprak, ancak başka memleketlerde karnını doyurduğu için gülebilir!
Haksızlıklar, devrimler ve beni benimseyen bütün ideolojiler bir yana,
Keşke dağılmış pazar yerlerindeki çöpçülerden biri olmayı becerebilseydim.
Fakat deneme tahtasına dönen hayatımda bunu denemeye hiç cesaret edemedim.
Bir arkadaşım vardı adı Hasan, ona hep özendim.
Şimdi düşünüyorum da ben kardeşlerimi özledim.
Keşke sadece özlemek yerine onları sevdiğimi söyleyebilseydim.

Ben, toplumun yüz karası olmaya aday.
Saçım şeytanın tırpanıyla taranmış ondan tepemdeki çorak arazi.
Ben, kedisi dahi olmayan bir çelişkiler yumağı,
Hayatım keşkelerin başrol oynadığı yavan bir dram filmi.
Ben, bütün acılarımla akran,
Ben, bu hayatın neresinden dönsem gene canımı yakacak zaman,
Belki de depremleri sevmeye başlayışım bundan,
Dönecek hiçbir yerimin olmayışından...

Şimdi çıkıp gitsem, otursam bir mağarada, güvercin koysam ağzına,
Yolu bana düşenler rahatsız etmese beni güvercinin hatırına.
İnsan olmak yetmedi hayattan tat almama,
Darası alınsa hayatımın bana sadece topraklı uykular kalsa.
Ölsem orada,
Ölsem, başka bir şeye evrilsem,
Bir kanıt teşkil etsem?
Peki ya ölsem büyür müyüm yeniden?
Tanrıya dua etmeyişim büyüklükten değil, küçüklükten,
Gerilmiş telleri sesimin, sesim yeter mi oturduğu yere?
Olsaydı eğer Tanrıyla konuşmak zor olmazdı elbette.
Kim bilir bir kere seslenseydim belki de,
Cevap verirdi mağaradayım diye...
Sabrın da kotası doluyor gitgide.
Yalnız ölenle değil, gidenle de ölünebilirmiş,
Sahi gidenin arkasından bakmayı ilk hangi akılsız durup akıl etmiş?

Andıkça mı ağırlaşır anılar?
Keşke bir kusur ekleyebilseydim hafızama.
Artık seyredemiyorum kendimi aynalarda.
Sözleşmesiz birer çalışanız nasılsa bu hayatta ve madem kovulacağız günü gelince,
Hayır yani kim aşağılayabilir o zaman bizi önceden istifamızı verdik diye?

Dünya, dönmeyi bırakıp da ayaklarında sallamadıkça beni uyuyacak değilim derdim.
Belki de hayatı daha çok severdim uçmasını bilseydim.
Kim bilir belki de onların hepsini bu yüzden içtim.
Ya da belki de,
İşte...

Geçmiş, zehriydi bütün zamanların,
Ve umut, zehirli bir panzehir.
Deriye yazılmalı ve her kabuk bağlayışta üstünden yeniden geçilmeli.
Çünkü unutulur, hatırlanması için sadakat gerektiren,
Çünkü var olmak ister, her yok olmak için dünyaya gelen.
Zira herkes elbet bir şeydir her şey kadar,
Çünkü bütün kayıp ilanlarının ortak bir amacı var!
Mezarlar bu yüzden var ve vasiyetim, vasiyetler,
Bir ölü ölse de okunmak ister!

Bunlar, biraz hatırlanmaması gereken şeyler...
Hafızam, yarım bunak,
Hafızam, kırbaçlarla evcilleştirilmesi gereken bir benlik.
Huzurun yolunun bize düşmesi için hangi yolu denemedik?
Bütün bunlar omuzlarda taşınmak için bir ritüel.
Ki ben üçüncü tekil şahıs,
Doğdu, büyümek istemedi, yazmak istedi, öldü,
Diyeceksiniz taşırken ama ben taşımanızı istemedi.
Yalnızlık ve ızdırabın lûgatında ne varsa sizlerin sayesinde öğrendi.
Ben, artık kaçınıcı olduğunun önemi olmayan tekil olarak Sur'u çalmak istiyorum.
Tanrım, seni suçlamaktan da vazgeçtim!
Bunu ister tövbe olarak kabul et, ister Firavun'un son saniyesi
Yaşadığım ne varsa hepsini ben hak ettim.
Şayet cehennem daha az acıtacaksa ben yanmaya hazırım.
Şimdi, hiç olmak en gerçek eylemdir,
Şimdi cehennem, benim olduğum her yerdir.
Şimdi, söz veriyorsan kapıyı aç lütfen Tanrım,
Ben, intihar ettim kapıdayım.

Barış - Ol/ mak

Güney Coşka

Şiir

bu diyarda savaş baş gösterince
-BARIŞ onun ardına verir imiş
günler geceyi aylar mevsimleri
mevsimler yılları kovalar imiş

“Dünya bu minval üzere, döne dursun”
sevgi barışı buluta yazar imiş
bulut yağmur olup göğe dağılır imiş
yağmur damlaları hepimiz için yağar imiş
damlalar barış diye yüreğimizde demlenirmiş
o dem bize sevgi adlı bir tohum verirmiş

işte bu tohum savaşın hüküm sürdüğü topraklara ekilirmiş
o zaman da
yedi kıtanın topraklarına bahar gelirmiş
rüzgâr esermiş
yağmur ve kar düşer imiş
dereler nehirler akar imiş
kuşlar ötermiş ve güneş doğar imiş
elbet bir gün BARIŞ diye...

